

БИТКА ДО СМЪРТ

Коленичих до Роман, докато Мариан залиташе и се препъваше. Той беше много зле. Кръвта му изтичаше във високата трева. Лицето му бе лилаво и подуто. Цялото му тяло бе осеяно с дълбоки рани.

– Какво правиш? – успя да попита той.

– Спаси ме. Сега аз спасявам теб.

– *T'es vraiment stupide**.

– Надявам се, че това означава „благодаря” на френски.

Видях, че Мариан се изправя на крака. Изглеждаше разярена. Мисълта, че щях да се сражавам с нея, ме ужасяваше. Знаех, че това щеше да бъде битка до смърт. Щеше да ме нападне с цялата си ярост, но аз нямаше да отстъпя. Щях да дам всичко от себе си, за да защита тези, които обичах.

– Дръж се, Роман – казах аз и се изправих. – Трябва да се погрижа за това.

– Знаех, че си глупав – каза Мариан и тръгна към мен, – но не толкова глупав. Роман не те ли предупреди за мен?

– Предупреди ме, но аз не съм длъжен да му се подчинявам. Ще си платиш за това, което му стори и за номера, който ми изигра на пресконференцията.

Тя се засмя и поклати глава.

– А, да. Пресконференцията. Трябваше да видиш изражението си, Бентли, когато саботирах дарбата ти. Безценно.

– Трябваше да видиш изражението си, когато те вдигнах във въздуха преди малко.

– Ти нахален малък...

Създадох енергийно копие и тя не беше достатъчно бърза, за да го избегне. Отново я вдигнах във въздуха. Приземи се тежко и се претъркала. Когато се изправи,

**T'es vraiment stupide* (фр.) – Ти наистина си глупав. Б. пр.

видях, че от устата ѝ се стичаше кръв. Тя я избърса с опакото на ръката си и ме погледна. Почти почувствах как засмуква енергия от въздуха и я насочва в ръцете си.

Прекогнитивната ми дарба се задейства и се преместих точно преди Мариан да изстреля енергийна стрела, която бе толкова мощна, че окоси около двадесет квадратни метра от полето. Ако бе попаднала в тялото ми, щеше да го разкъса на парчета.

– Играя си с теб, Бентли.

– Да спрем игричките, Мариан. Покажи ми най-доброто, на което си способна.

– Не бързам за никъде. Искam да страдаш, точно както Роман.

– Аз съм по-силен от него. Дарбата ми е също толкова чиста, колкото е твоята.

– Ти си просто един начинаещ, който прави каскади със скейтборда си. Нямах представа как да използваш дарбата си както трябва. Позволи ми да ти покажа как се прави.

Тя махна с ръка и към мен полетя смъртоносен енергиен диск. Бях достатъчно бърз, за да се махна от пътя му и веднага контраатакувах с мощно енергийно копие. Тя го избегна с лекота и се изсмя.

– Имаш нужда от очила. Роман трябваше да те заведе на очен лекар, преди да те научи на тези евтини номера!

Втори диск полетя към мен и аз отскочих встрани. Опитах се да стана и почувствах силна болка. Осъзнах, че дискът бе срязал крака ми. За първи път започнах да се съмнявам дали наистина бях толкова бърз, колкото си мислех. Мариан едва сега започваше, а аз вече бях използвал повечето похвати, които бях научил. За да изравня силите, трябваше да я накарам да се отбранява.

Скочих във въздуха и щях да повторя удара в земята, с който победих Роман в нашия мач, но Мариан бе твърде бърза и ме улучи в гърдите с мощна енергийна стрела.

Отхвъркнах назад и се приземих с болезнено тупване. Всеки сантиметър от тялото ми ревеше от болка.

– Това хареса ли ти? На мен много ми хареса – каза Мариан. – Земята ми се подчинява, Рос.

Не успях да ѝ отвърна, а тя продължи да ме обижда, вървейки към мен през високата трева.

Бях готов да се предам, но някак успях да бръкна дълбоко в себе си и да открия резерв от изпепеляващ гняв. Използвах го, за да засмуча негативна енергия от въздуха. Реших да не ставам, преструвайки се на сериозно ранен. Тя реши, че ме е надвила и продължи да върви към мен, като свали една от гривните на китката си. Видях как превръща обикновения сребърен кръг в остър диск с големината на DVD.

Вдигнах ръка и освободих вътрешната си енергия. Дискът в ръката ѝ избухна и парчетата пронизаха лицето ѝ. Тя се приведе и изкрепя от болка. Но дори това не беше достатъчно, за да я спре. Мариан веднага се изправи и почувствах, че засмуква огромно количество енергия. Не можех да избегна следващия ѝ удар, а тялото ми нямаше да може да го понесе. Направих единствено нещо, което ми оставаше – побягнах. Трябваше да се скрия някъде, за да мога да събера достатъчно сили и да продължа битката. Видях само едно възможно място – хамбара за тренировки.

Хукнах с всички сили, но не след дълго бях повален от малък сребърен снаряд, който ме уцели в крака. Горещото сребро проникна дълбоко в ахилесовото ми сухожилие. Пресегнах се и го издърпах от крака си, но пръстите ми се залепиха за повърхността му. Как, по дяволите, можех да се съревновавам с подобни дарби? Роман беше прав за Мариан – тя беше оръжие за масово поразяване.

Изправих се и отново хукнах към хамбара. Нямах представа как успях да мърдам краката си. Всеки мус-

кул в тялото ми крещеше от болка и всяка стъпка ме изтощаваше. Мариан можеше съвсем лесно да ме догони, ако искаше, но вместо това тя съвсем спокойно крачеше към мен през полето. Наистина си играеше с мен.

Потънах в сенките на хамбара. Въпреки пълния мрак, познавах мястото достатъчно добре и успях да се провря между балите слама, достигайки тухлената стена. Щеше да ѝ отнеме доста време да ме открие и трябваше да го използвам, за да напълня дробовете си с хладен вечерен въздух и да се опитам да възстановя силите си. Бях си извоювал кратка почивка, но знаех, че нямаше да мога да надвия Мариан. Уменията ѝ просто превъзхождаха моите. Роман беше надценил възможностите ми.

– Криеш се от мен, така ли, Бентли? – извика тя. Беше влязла в хамбара. – Горкото момченце, скрило се в тъмното, чакайки да удари сетният му час. Знам колко си уплашен. Няма нужда да удължаваме агонията ти. Предай тези, които защитаваш и ще те оставя жив.

– Лъжеш – изревах аз. – Ти си долна и извратена, точно като Голдинг.

– Не съм като Голдинг.

– Като две капки вода сте! Той те е направил свое копие. Две чудовища, които обичат да убиват и ламтят единствено за пари.

– *Не съм като Голдинг!* – извика тя. Гласът ѝ преливаше от гняв и омраза. – Не знаеш нищо, малък глупак такъв!

– Знам, че те е превърнал в своя марионетка. Накарал е Шоу да убие твоя приятел, след което те е убедил, че извършителят е друг. И ти си му повярвала! Ти си глупавата, Мариан.

– Знам кой уби Питър! Беше Роман или някой от неговите приятелчета от гилдията.

Не знаех за какво говореше, но бях сигурен, че Роман не беше извършителят. Освен това осъзнавах, че няма-

ше смисъл да преговарям с Мариан. Тя беше решена на всичко да си отмъсти и нямаше да мога да я разубея.

Последва дълга, зловеща тишина. Нервите ми бяха опънати до скъсване. Къде беше тя? Какво подготвяше? Как щях да изляза от хамбара?

След почти две минути, които ми се сториха като два часа, чух силно бръмчене и флуоресцентните лампи на тавана се включиха. Вътрешността на хамбара бе осветена. Нямаше да мога да се крия още дълго от нея. Мариан се подготвяше да нанесе решителния удар.

Очаквах, че ще ѝ отнеме известно време да ме открие, но бях надхитрен. Балите със слама изведнъж се вдигнаха във въздуха и увиснаха на пет метра над главата ми. Вече не бях скрит. Изправих се и погледнах към Мариан, която стоеше близо до входа. Какво бе намислила? Опитях се да предчувствам плановете ѝ, но не усетих нищо. По някакъв начин бе затворила ума си.

Замислих се дали да не я атакувам, но реших да не го правя, когато чух странен звук над главата си. Погледнах към металния покрив на хамбара и видях, че той се разтапяше и от него се протягаха фигури. Приличаха на сталактити, които бързо се уголемяваха. Върховете им бяха остри като игли. Ставаха все по-дълги, докато накрая пронизаха балите и стигнаха чак до пода. Един от тях се бе насочил право към лицето ми! Нямаше къде да избягам. Изпаднах в паника, но изведнъж почувствах огромен прилив на енергия. Чувствах се толкова силен, колкото онзи път, когато унищожих бетонния стълб в Дълбрук.

Завъртях се на триста и шестдесет градуса и пробих дупка в бетонната стена, която бе точно толкова голяма, колкото да мина през нея. Един от падащите шишове поряза глезена ми точно преди да премина през дупката. Извиках от болка и паднах по очи на тревата.

Времето ми изтичаше. Мариан не само беше по-силна

от мен, но и използваше похвати, които бяха изненадващи и необичайни. Не знаех откъде бе научила всички тези неща. Може би си ги измисляше на момента. Не ми пукаше особено, просто исках да избягам възможно най-далече от нея.

Трябваше да си намеря ново скривалище. Чувствах се като пълен страхливец, но животът ми висеше на косъм. Трябваше да оцелея на всяка цена, така че се насочих с куцукане към стария склад за отпадъци на господин Барнс.

Когато стигнах оградата, аз се облегнах на един от дървените колове, останал без дъх. Погледнах към хамбара и за свое изумление видях как Мариан крачи през високата трева бавно и безгрижно, сякаш се разхождаше в парка. Зачудих се откъде черпеше тази чудовищна сила и издръжливост, но след това си спомних какво бе казал Роман – че тя винаги беше бясна, следователно винаги беше силна и никога не се изморяваше, независимо от това колко често използваше дарбите си. Нямаше как да спечеля този дуел. Тя бе непобедима.

Куцуках из двора на господин Барнс, търсейки подходящо скривалище. Изведнъж спрях и се обърнах към нея. Какъв беше смисълът? Рано или късно Мариан щеше да ме открие, а не исках да умра като страхливец. Исках да ѝ се опълча лице в лице, точно както бе направил Роман.

Тя спря на няколко метра от мен, скръсти ръце и се усмихна. Очаквах да каже нещо драматично, но вместо това изкрещя и вдигна ръце във въздуха. Преди да разбере какво става, един тежък двигател полетя към мен със скоростта на куршум. Завъртях се и го взривих точно навреме... но веднага след това последва втора атака. Отклоних и този двигател, установих контрол върху една огромна гума и я запратих към Мариан, която я приземи с небрежно махване на ръка.

Нямах повече идеи и тя го знаеше. Очите ѝ ми казваха,

че бе готова да ме довърши. Мариан вдигна ръка и една врата на трактор се вдигна във въздуха, където Мариан я претопи в огромен метален диск, въртящ се с невероятна скорост. На лицето ѝ цъфна усмивка. Възнамеряваше да ме разполови. Прехвърлих силата, която ми бе останала, в прекогнитивната си дарба и се опитах да предвидя атаката ѝ. Вече я разчитах по-добре, сякаш вълнението, което усещаше, правеше действията ѝ по-лесни за предвиждане.

Усмивката ѝ се стопи и тя изстреля диска към мен. Опитах се да залегна, но се забавих твърде много. Дискът ме поряза и паднах на едно коляно. Видях тъмна кръв, която шуртеше под суичъра ми и оцветяваше джинсите ми в червено. Раната беше сериозна, но не смъртоносна. Стига да успея да предотвратя следващата ѝ атака.

– Това ще остави белег – каза тя с усмивка. – Време е да приключваме, Бентли. Искан ми се да можех да кажа, че беше достоен противник, но няма как. Беше жалък.

Малък трактор полетя към мен. Използвах наученото от Роман, за да го отклоня и да го изпратя към нея. Почти веднага тракторът се завъртя във въздуха и отново полетя към мен. Паднах на колене и машината премина на сантиметър от лицето ми, след което се заби в група стари комбайни.

Изведнъж въздухът се изпълни с бръмчащи машини. Използвах енергийни вълни, за да ги отклонявам, но силата ми бързо се изчерпа, а не чувствах достатъчно ярост, за да се подхраня с негативна енергия.

Краят ми приближаваше и го виждах: стар трактор, който се въртеше високо над главата ми. Бях твърде слаб, за да отклоня нещо толкова огромно. Мариан ме бе победила, а аз бях провалил Роман.

Тя вдигна ръце и се приготви да ме смачка с трактора сякаш бях буболечка. Затворих очи и зачаках смъртта.

• • •

Мариан се приготви да размаже Бентли с тежката машина. Поколеба се за миг, когато видя как врагът ѝ се гърчи като червей в сянката на трактора. В този миг той ѝ заприлича на Питър, единственият човек, когото бе обичала. Зачуди се дали Питър бе изглеждал така мигове преди да бъде убит.

„Нима съм заела мястото на убиеца на Питър?“, помисли си тя. „Нима съм станала това, което се опитвах да унищожа?“

Мигът на колебание бързо отмина. Това не беше Питър. Това момче скоро щеше да порасне и да се присъедини към групата, отговорна за неговата смърт. Рос Бентли трябваше да умре.